

la pustie, unde zi și noapte au plâns pentru nebunia și păcatele lor, curățindu-și sufletele și inima cu rugăciunea, postul și privegherea, cu nevoițele și cu toate mijloacele prin care omul omoară frica morții, făcându-se apropiat și fiu al lui Dumnezeu după har.

O, Stăpâne Doamne Iisuse Hristoase, Cela Ce ești Învățătorul sufletelor noastre, Înțelepciunea și Blândețea, și Carele însuși pe pământ din vreme în vreme, întru pustie, de lume Te-ai ascuns! Ajută-ne nouă să ne adunăm puterile sufletului și să ne pregătim a intra cu vrednicie și cu sfințenie întru Atotslăvita Ta împărăție! Căci Ție se cuvine toată slava și mulțumirea în veci, Amin!

(Sfântul Nicolae Velimirovici, Proloagele de la Ohrida)

Ateul 1-a văzut pe Dumnezeu ca Prunc

Cândva, într-un sat trăia un om aspru, influențat de teoriile materialiste în așa măsură, încât ajunsese un ateu și un existențialist necredincios. Domnul Costas, așa se numea, în vârstă de 40 ani, se afla în preajma unui Crăciun la Vrontul de Jos, unde avea niște rude. În Ajunul Crăciunului, s-a întâlnit în sat cu părintele Gheorghe Cazakidis, un preot evlavios.

– Bună ziua, domnule Costas, i-a zis preotul. Acela nu a răspuns. „Credința este opiu pentru popor, de ce să vorbesc cu un preot?”, se gândea în sinea lui.

– Dumneata nu crezi, dar dacă vii mâine la biserică, cu siguranță vei crede, i-a spus părintele, și a plecat.

Dimineață clopotele bisericii Sfânta Teodora au început să bată. Satul era în întregime alb, ninsese toată noaptea. Domnul Costas, ațâțat de curiozitate, a mers la biserică tocmai când începea Sfânta Liturghie. Locașul era plin de oameni și a stat într-un colț, indiferent, până în momentul Sfintei împărțșiri.

– „Cu frică de Dumnezeu...”, a rostit părintele și a început să-i împărțșească pe credincioși.

Domnul Costas deodată a sărit ca ars și nu-i venea să-și creadă ochilor...!

Părintele Gheorghe ținea în mâini un Prunc dezbrăcat până la brâu, învelit în partea de jos într-o haină roșie... Din pieptul Pruncului țâșnea sânge... Creștinii primeau picăturile de sânge și, în continuare, se ștergeau cu acea haină roșie!

Peste puțin timp lucrurile au devenit ca mai înainte.

– Ah! a fost un vis, și-a zis în sine, se pare că am adormit în picioare.

N-a apucat să-și termine gândul și, iată, înaintea lui a apărut aceeași vedenie.

Părintele Gheorghe a înălțat Sfântul Potir și a rostit:

– „Mântuiește, Dumnezeule, poporul Tău...”!

Mult mai puternic decât părintele a strigat, în acel moment domnul Costas:

– „Cred Doamne..., cred”!

Și a căzut în genunchi, plângând.

Înlăuntrul lui s-a produs un cutremur mare, iar întunericul a fost alungat de lumina credinței.

Necredinciosul devenise credincios, mortul înviase!

Ateul 1-a văzut pe Dumnezeu ca Prunc, oferindu-Se pentru mântuirea lumii... Domnul Costa a trăit un Crăciun adevărat!

(Protopresbiter Stefanos Anagnostopoulos, Explicarea Dumnezeieștii Liturghii cu ajutorul unor evenimente și a unor experiențe din viețile sfinților, preoților, monahilor și credincioșilor)